

Το βιβλίο που ήθελε να διαβαστεί

της **Μαρίας Κλίνη**

Το σπουδαίο με αυτήν την ιστορία είναι ότι αφορά ένα βιβλίο. Και το σπουδαίο με αυτό το βιβλίο είναι ότι έχει μια λαχτάρα. Τη λαχτάρα να διαβαστεί. Το διαφορετικό με αυτήν την ιστορία είναι ότι δεν πρόκειται για ένα συνηθισμένο, καθημερινό βιβλίο, όπως αυτά που κοσμούν τις βιτρίνες των βιβλιοπωλείων ή όπως αυτά που σκονίζονται στις βιβλιοθήκες των σπιτιών. Το διαφορετικό με αυτό το βιβλίο είναι ότι είναι μικροσκοπικό. Τόσο μικροσκοπικό που για να το δει κανείς χρειάζεται μικροσκόπιο και, για να το διαβάσει, τρία έως έξι μικροσκόπια στη σειρά, το ένα δίπλα στο άλλο.

Όπως καταλαβαίνετε, η δυσκολία να διαβαστεί το συγκεκριμένο βιβλίο είναι τεράστια. Το πώς γράφτηκε και από ποιον είναι μια άλλη ιστορία, η οποία αφορά περισσότερο τον συγγραφέα του βιβλίου παρά το ίδιο το βιβλίο.

«Αχ, και να μπορούσε να φύγει αυτή η γλοιώδης, αντιπαθητική ζελατίνα από πάνω μου», φυσούσε και ξεφυσούσε κάθε τόσο το μικροσκοπικό μας βιβλίο, κοιτάζοντας τον ουρανό του Αιγαίου μέσα από το τζάμι ενός τουριστικού βιβλιοπωλείου, από αυτά που, εκτός από βιβλία, πουλάνε περιοδικά με σταυρόλεξα, μαγιά και αντηλιακά. Πού και πού βάζουν κι ένα καφάσι με κόκκινες, ζουμερές τομάτες.

Το πώς κατέληξε σ' εκείνο το βιβλιοπωλείο δεν το θυμάται το βιβλίο μας. Πάντως, νιώθει σχεδόν βέβαιο ότι γεννήθηκε εκεί.

Τα υπόλοιπα βιβλία του μικρού νησιώτικου βιβλιοπωλείου δεν καταλάβαιναν καθόλου τη στενοχώρια του. Αντί να χαίρεται που είναι στο ράφι, που είναι ολοκαίνουργιο και πεντακάθαρο, χωρίς σκισίματα, μουντζούρες ή τσαλακώματα, όπως τόσα και τόσα βιβλία που αγοράζονται και διαβάζονται, εκείνο γκρίνιαζε και μαράζωνε.

«Μα, δεν καταλαβαίνετε τίποτα!», ξεφώνιζε το μικροσκοπικό βιβλίο.

«Ο προορισμός των βιβλίων είναι να διαβάζονται. Να γεμίζουν με εικόνες και συναισθήματα τον κόσμο, να λένε την ιστορία τους, κι εκείνη να μένει ανεξίτηλη στον χρόνο και να μεταφέρεται από στόμα σε στόμα και από ψυχή σε ψυχή. Τι να το κάνω που είμαι ατσαλάκωτο, όμορφο και καινούργιο, αν δεν μπορώ να πω την ιστορία μου στον κόσμο;», συνέχιζε το μικροσκοπικό βιβλίο, ελπίζοντας να το καταλάβουν κάποια στιγμή και τα υπόλοιπα.

«Χαζομάρες», του απαντούσε το περιοδικό μόδας.

«Κολοκύθια», ήταν η απάντηση του βιβλίου μαγειρικής.

«Τρίχες», ήταν το μόνο που σκέφτηκε να πει το περιοδικό κομμωτικής.

Και το βιβλίο μας ένοιωθε τόσο μόνο του εκεί μέσα...

Τα χρόνια περνούσαν, ώσπου ένα καλοκαίρι...

Τσουπ... το μικροσκοπικό μας βιβλίο βρέθηκε αναπάντεχα μέσα σε μια σακούλα. Στην ίδια σακούλα βρισκόταν ένα μυθιστόρημα γεμάτο περιπέτειες και μια τομάτα, από αυτές τις κόκκινες, τις ζουμερές. Μάλλον, το είχαν πιάσει κατά τύχη και το έριξαν στη σακούλα, χωρίς καν να το δουν. Όμως, αυτό δεν το πείραζε καθόλου, μιας και ήταν το πρώτο βήμα για να φύγει από εκεί μέσα και να βρεθεί κάποιος να το διαβάσει.

Κάπου εδώ ξεκίνησε το ταξίδι του.

Η γυναίκα με το αλάτι στα μαλλιά έπιασε τη σακούλα, έδωσε το απαραίτητο αντίτιμο στον βιβλιοπώλη και, αφού κράτησε τη ζουμερή, κόκκινη τομάτα, έδωσε τη σακούλα με το μικροσκοπικό βιβλίο και το μυθιστόρημα σε ένα μικρό αγόρι. Εκείνο την άνοιξε με λαχτάρα και έβγαλε από μέσα... το μυθιστόρημα. Και το βιβλίο μας; Το βιβλίο μας έμεινε στη σακούλα και άρχισε να πετάει παρέα με τον άνεμο.

Ολοκαίνουργιο, με τη ζελατίνα του και χωρίς να το έχει διαβάσει κανείς...

«Είσαι πολύ ελαφρύ, μου αρέσει να παίζω μαζί σου», είπε ο άνεμος καθώς πηγαινόφερνε το μικροσκοπικό βιβλίο μαζί με τη σακούλα.

«Ναι, αλλά αυτό δεν είναι καλό, γιατί ποτέ, κανείς δεν θα μπορέσει να με διαβάσει. Είμαι άχρηστο. Ελαφρύ και άχρηστο», απάντησε λυπημένο το μικροσκοπικό βιβλίο.

«Το βάρος ενός βιβλίου δεν έχει καμιά σχέση με το μέγεθος και με τα κιλά του», απάντησε ο σοφός άνεμος, ο οποίος σίγουρα είχε ακούσει και δει πολλά μέσα στα χρόνια.

«Και όμως. Ποτέ κανείς δεν θα ακούσει αυτά που έχω να πω, ποτέ κανέναν δεν θα επηρεάσω με τις σκέψεις και τις ιδέες που κουβαλάω», συνέχισε θλιμμένο το μικροσκοπικό βιβλίο.

«Ποιος μπορεί να ξέρει; Ίσως ο προορισμός σου είναι διαφορετικός. Ίσως, μάλιστα, γι' αυτό καθυστερείς τόσο να τον βρεις, επειδή είναι πολύ σημαντικός. Ένα είναι σίγουρο. Κανένα βιβλίο δεν γράφτηκε ποτέ χωρίς λόγο. Και κανένα βιβλίο δεν είναι άχρηστο», συνέχισε ο άνεμος.

«Έλα, θα σε πάρω μαζί μου να σε πάω στον παράδεισο των βιβλίων. Εκεί, σίγουρα κάποιος θα σε διαβάσει», είπε χαμογελαστός ο άνεμος και φύσηξε μακριά το βιβλίο με τη σακούλα.

«Ο παράδεισος των βιβλίων», αναστέναξε το βιβλίο και η γεμάτη μελάνι καρδούλα του χτύπησε δυνατά.

Ο άνεμος με προσοχή μετέφερε το μικροσκοπικό βιβλίο μέχρι την πρωτεύουσα, την Αθήνα. Εκεί το ακούμπησε στα σκονισμένα σκαλοπάτια ενός μεγάλου κτιρίου.

«ΒΙ-ΒΛΙ-Ο-ΘΗ-ΚΗ», διάβασε συλλαβίζοντας το μικροσκοπικό βιβλίο και χάρηκε, μιας και κατάλαβε ότι εκεί κάποιος θα βρισκόταν να το διαβάσει. Με ένα τελευταίο φύσημα του φίλου

του, του ανέμου, βρέθηκε μεμιάς σε ένα ράφι, δίπλα σε άλλα βιβλία, αρκετά σκονισμένα και αρκετά παλιά. Το βιβλίο μας παραξενεύτηκε λίγο, μιας και τον παράδεισο τον φανταζόταν λίγο πιο φωτεινό και λίγο πιο... καινούργιο.

Το κτίριο ήταν πολύ παλιό, γεμάτο υγρασία, τα βιβλία γύρω σκονισμένα. Ένας κύριος ρουφούσε με θόρυβο το τσάι του πίσω από ένα γραφείο, ενώ φως δεν έμπαινε από πουθενά.

Και ο κόσμος; Πουθενά κόσμος! Μόνο ένα μικρό αγόρι με πράσινα γυαλιά στο βάθος, σκυμμένο σε μια στοίβα από παλιά βιβλία.

Οι μέρες περνούσαν και ο μόνος αναγνώστης αυτής της παλιάς κεντρικής βιβλιοθήκης ήταν το αγόρι με τα πράσινα γυαλιά.

«Ουφ!», φυσούσε και ξεφυσούσε το βιβλίο μας κι ένιωθε να σκίζεται η χάρτινη καρδιά του.

«Επ, φιλαράκι», ακούστηκε μια παιχνιδιάρικη φωνούλα.

«Ποιος να 'ναι;», αναρωτήθηκε το μικροσκοπικό βιβλίο. Λες να βρέθηκε κάποιος να με διαβάσει;», συνέχισε τη σκέψη του.

«Φιλαράκι, εδώ δίπλα σου, στο ράφι», ξανακούστηκε η φωνούλα.

Το μικροσκοπικό βιβλίο γύρισε το κεφάλι του και αντίκρισε ένα μεγάλο κίτρινο σκονισμένο βιβλίο που έγραφε πάνω του: «Απομνημονεύματα: Τόμος Β΄»

«Καλωσόρισες», είπε το βιβλίο Β΄ – έτσι ήταν γνωστό στη βιβλιοθήκη.

«Καλώς σάς βρήκα», απάντησε το μικροσκοπικό βιβλίο.

«Καιρό είχε να 'ρθει κάποιος καινούργιος εδώ μέσα. Ακούστηκε πως θα μας κλείσουν. Από τα βιβλία κάποια θα δοθούν σε άλλες βιβλιοθήκες και κάποια άλλα θα δωριστούν σε ιδρύματα. Το κτίριο θα μετατραπεί σε καφετέρια. Δεν έχουν χρήματα για να εξακολουθούν να συντηρούν μια βιβλιοθήκη τόσο παλιά που δεν την επισκέπτεται κανείς», συνέχισε εκνευρισμένο το βιβλίο Β΄.

«Μα πώς; Γιατί; Γιατί;», ρωτούσε σατισμένο το μικροσκοπικό βιβλίο.

«Πω, πω, σε κλαψιάρη πέσαμε! Τι να πω κι εγώ που είμαι ένας τόμος Β΄ μόνος του; Ούτε καν ξέρω πού βρίσκονται οι τόμοι Α΄ και Γ΄! Ποιος ξέρει πού θα καταλήξω!», συνέχισε το βιβλίο Β΄. «Το μόνο που σκέφτομαι είναι το αγόρι με τα γυαλιά. Έρχεται κάθε μεσημέρι μετά το σχολείο, κι εμείς το παρηγορούμε. Μένει εδώ δίπλα. Δεν έχει φίλους, κι έτσι αποφασίσαμε να γίνουμε εμείς η παρέα του. Τώρα θα μας χάσει κι εμάς, κι αυτό είναι το χειρότερο απ' όλα».

«Μα, αυτό είναι φοβερό!», ψιθύρισε το μικροσκοπικό βιβλίο και η ματιά του έπεσε στο αγόρι με τα γυαλιά.

Όσο μικροσκοπικό ήταν σε μέγεθος το βιβλίο μας, τόσο θαρραλέο αποδείχτηκε.

Έτσι, μόλις πέρασε από δίπλα του το αγόρι, το μικροσκοπικό βιβλίο, με ένα άλμα, βρέθηκε στην τσάντα του. Το βιβλίο Β΄ θαύμασε τη γενναιότητα του μικρού του φίλου και φώναξε, καθώς το έβλεπε να απομακρύνεται πάνω στην τσάντα:

«Και τώρα; Τι σκοπεύεις να κάνεις, τώρα;»

«Δεν έχω ιδέα!», απάντησε το μικροσκοπικό βιβλίο και χαμογέλασε, μιας και για πρώτη φορά στη ζωή του ένιωσε να αποκτάει βάρος.

Το αγόρι με τα γυαλιά μπήκε στο σπίτι του, έφαγε κάτι βιαστικά, και βυθίστηκε στα βιβλία που υπήρχαν σκόρπια στο δωμάτιό του. Το σπίτι του αγοριού, παρατήρησε το μικροσκοπικό βιβλίο, ήταν παλιό, γεμάτο υγρασία, όπως και η βιβλιοθήκη. Και γεμάτο βιβλία, όπως και η βιβλιοθήκη. Ίσως γι' αυτό να αγαπούσε τόσο να πηγαίνει εκεί, σκέφτηκε το μικροσκοπικό βιβλίο κι ένιωσε μεγάλη ανάγκη να βοηθήσει αυτό το αγόρι. Έπρεπε οπωσδήποτε να βοηθήσει το αγόρι με τα πράσινα γυαλιά, που αγαπούσε τόσο πολύ τα βιβλία!

Το επόμενο πρωί, το αγόρι με τα γυαλιά πήρε την τσάντα του και πήγε στο σχολείο.

Εκεί, το μικροσκοπικό μας βιβλίο παρατήρησε ότι το αγόρι ήταν εξίσου «αόρατο» με αυτό. Κανείς δεν του μιλούσε και κανείς δεν έπαιζε μαζί του. Το βιβλίο ένιωσε πολύ βαρύ, όχι από περηφάνια, αλλά από θλίψη.

Ωσπου...

Φυσική. Το αγαπημένο μάθημα του αγοριού. Και μικροσκόπια. Μια αίθουσα με μικροσκόπια.

Το μικροσκοπικό βιβλίο κατάλαβε πως, αν ήθελε ο φίλος του να το δει, έπρεπε να βρεθεί κάτω από αυτά τα μικροσκόπια. Αλλά πώς; Η τσάντα του αγοριού με τα γυαλιά ήταν πάνω σ' ένα σκαμπό, σε κάποια απόσταση από τον πάγκο με τα μικροσκόπια. Το αγόρι εκείνη τη στιγμή επεξεργαζόταν μερικά ξερά φύλλα.

Τότε το μικροσκοπικό βιβλίο έκανε μια πολύ σοφή –όπως θα φανεί από τη συνέχεια της ιστορίας μας– σκέψη. Σκέφτηκε να φωνάξει τον φίλο του τον άνεμο. Έτσι κι έγινε. Το μικροσκοπικό βιβλίο φώναξε τον άνεμο, και ο άνεμος το μετέφερε κάτω από το μικροσκόπιο του αγοριού με τα γυαλιά.

-Ωχχχχχ, έσπασε τη σιωπή της αίθουσας η φωνή του αγοριού με τα γυαλιά.

Τα υπόλοιπα παιδιά το κοίταξαν, αλλά το αγνόησαν για ακόμα μια φορά.

Ο καθηγητής ρώτησε το αγόρι τι συμβαίνει, αλλά το αγόρι, για κάποιον περίεργο λόγο, δεν απάντησε. Μονάχα έβαλε το μικροσκοπικό βιβλίο σε μια διάφανη θήκη από καραμέλες που είχε μαζί του, πήρε την τσάντα του, και απομακρύνθηκε από την αίθουσα, παρά τις φωνές του καθηγητή.

Το βιβλίο, απορημένο, περίμενε να δει τι πρόκειται να κάνει το αγόρι με τα γυαλιά. Το αγόρι με τα γυαλιά έφτασε τρέχοντας στην παλιά βιβλιοθήκη. Με απίστευτη γενναιότητα, απαίτησε να δει το διευθυντή. Για πρώτη φορά στη ζωή του ένιωσε να μην είναι αόρατο. Οι φωνές του έφτασαν μέχρι το γραφείο του διευθυντή, κι εκείνος το άκουσε και το κάλεσε μέσα. Έπειτα από μια κουβέντα με το αγόρι, ο διευθυντής ζήτησε να του φέρουν ένα μικροσκόπιο.

Έβαλε το κουτάκι με τις καραμέλες από κάτω και, έκπληκτος, κοίταξε το αγόρι.

«Δεν είναι δυνατόν!», άρχισε να φωνάζει βουρκωμένος. «Επιτέλους, το βρήκαμε!» συνέχισε, χοροπηδώντας και αγκαλιάζοντας το αγόρι με τα γυαλιά.

Από εκείνη τη στιγμή η ζωή άλλαξε για όλους.

Το μικροσκοπικό βιβλίο βρήκε τη θέση του σε μια ακριβή βιτρίνα κάτω από ένα μικροσκόπιο, στο κέντρο της παλιάς βιβλιοθήκης. Μαζί βρήκε και τον προορισμό του, ο οποίος κατάλαβε ότι ήταν πιο σημαντικός απ' όσο νόμιζε.

Η παλιά βιβλιοθήκη ανακαινίστηκε, φόρεσε ένα σωρό νέες ταμπέλες, γέμισε κόσμο απ' όλες τις γωνιές του πλανήτη.

Το βιβλίο Β' βρήκε τους τόμους Α' και Γ' και τοποθετήθηκε ανάμεσά τους, σε τέτοια θέση που μπορούσε να καμαρώνει τον μικροσκοπικό του φίλο.

Ο άνεμος μπαινόβγαίνει από τις χαραμάδες της παλιάς βιβλιοθήκης και ενημέρωνε το μικροσκοπικό βιβλίο για ό,τι συνέβαινε στον κόσμο.

Και το αγόρι; Το αγόρι, εκτός από ένα σπάνιο βιβλίο, ανακάλυψε σε εκείνη την παλιά βιβλιοθήκη τη χαμένη του αυτοπεποίθηση. Τώρα πια επισκεπτόταν την αγαπημένη του βιβλιοθήκη με ένα σωρό νέους φίλους και τα ματάκια του χαμογελούσαν πίσω από τα πράσινα γυαλιά του.

Κι όταν έμενε μόνο του στη βιβλιοθήκη, αργά το απόγευμα, ανακάλυπτε καινούργιους θησαυρούς, γραμμένους με μελάνι σε παλιά και καινούργια βιβλία. Βιβλία με ιστορίες και σοφίες, παραμύθια και περιπέτειες, βιογραφίες και απομνημονεύματα, ανέκδοτα και χάρτες.

Γιατί το αγόρι με τα πράσινα γυαλιά και τη μεγάλη αγάπη για τα βιβλία γνώριζε. Γνώριζε πως κάθε βιβλίο είναι θησαυρός και, όσους φίλους κι αν έκανε μεγαλώνοντας, η καλύτερη και μεγαλύτερη παρέα του θα βρισκόταν πάντα εκεί μέσα.

Και κάθε βράδυ αποχαιρετούσε το μικροσκοπικό μας βιβλίο.

«Καληνύχτα, Μικροσκοπικό Βιβλίο».

Α, ναι. Αν δεν σας το είπα, αυτό ήταν το όνομά του: «Το μικροσκοπικό βιβλίο». Όσο για το περιεχόμενό του, ποτέ δεν το έμαθε κανείς. Είναι πολύ πολύτιμο βλέπετε το βιβλίο μας για να

αποχωριστεί τη ζελατίνα του. Κάνεις, εκτός φυσικά από τον συγγραφέα. Αλλά είπαμε, αυτό είναι μια άλλη ιστορία...

Καλό μας διάβασμα.